

Arrest

nr. 339 680 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die thans verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben, diende in de loop van het jaar 2022 bij de Belgische vertegenwoordiging te Accra (Ghana) drie consecutieve aanvragen in voor een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Deze aanvragen werden telkenmale geweigerd.

Op onbekende datum komt de verzoeker niettemin toch naar België.

Op 3 juli 2023 dient de verzoeker te Tienen een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende (bijlage 19). Hij beroept zich hierbij op het burgerschap van de Europese Unie (Italiaanse nationaliteit) en legt een Italiaans paspoort met nummer YA(...) voor.

Op 13 januari 2024 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 13 mei 2025 stellen de politiediensten vast dat het Italiaanse paspoort met nr. YA(...) geen authentiek document is.

Op 19 juni 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om verzoekers EU-verblijfsrecht in te trekken. De verzoeker heeft tegen deze beslissing een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 345 611.

Op 19 juni 2025 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juni 2025 en luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken op 19/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: N.

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias: M. N. - ° (...) 1985 – Italië, betrokkene verklaarde EU-onderdaan te zijn, echter was betrokkene in het bezit van een vals Italiaans paspoort

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YAxxx) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde

de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij geen partner of kinderen heeft. Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest *Ezzouhdi c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn broer

Het feit dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat zijn knie pijn doet en ook last heeft van zijn maag. Hij verklaart dat hij een afspraak heeft bij de dokter voor zijn knie. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Betrokkene staaftde zijn aanvraag tot inschrijving met een vals Italiaans paspoort.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaftde deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YAxXX) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaftde deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YAxXX) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat hij hier werkt

Betrokkene verklaart dat zijn knie pijn doet en ook last heeft van zijn maag. Hij verklaart dat hij een afspraak heeft bij de dokter voor zijn knie. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Betrokkene staaftde zijn aanvraag tot inschrijving met een vals Italiaans paspoort.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaftde deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YA...) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde

de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YA...) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: “Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Nog op 19 juni 2025, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoeker een inreisverbod van vier jaar opgelegd. Dit inreisverbod is de tweede bestreden akte (bijlage 13sexies). Zij is als volgt gemotiveerd:

(...)

Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken op 19/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : N.

geboortedatum : (...) 1985

geboorteplaats : Accra nationaliteit : Italië

In voorkomend geval, alias: M. N. - °(...) 1985 – Italië, betrokkene verklaarde EU-onderdaan te zijn, echter was betrokkene in het bezit van een vals Italiaans paspoort wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19/06/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

(...)

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YA...) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het vorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij geen partner of kinderen heeft. Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en

meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn broer

Het feit dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat zijn knie pijn doet en ook last heeft van zijn maag. Hij verklaart dat hij een afspraak heeft bij de dokter voor zijn knie. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 19 juni 2025, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet in het verzoekschrift een enig middel uiteen, waarin hij blijkens de aanhef ervan de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet (gelezen in overeenstemming met de artikelen 5.b, 7 en 11 van de de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn)), van het hoorrecht, van de rechten van de verdediging, en van het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout. Bij de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel stelt de verzoeker eveneens dat het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn zijn geschonden.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“15. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval...».

16. Pas bij controle door de Belgische autoriteiten bleek het om een vervalst paspoort te gaan. Verzoeker ontkent met klem enige weet te hebben gehad van deze vervalsing.

17. Hoewel verzoeker mogelijks het slachtoffer is van fraude door derden, werd hem geen individuele beoordeling toegekend van zijn persoonlijke situatie (werk, integratie, afwezigheid van crimineel verleden in België). De absolute toepassing van artikel 74/11 zonder belangenafweging is in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

18. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

20. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat verzoeker op 3 juli 2023 een aanvraag indiende bij de stad Tienen tot verklaring van inschrijving als EU-onderdaan, met voorlegging van het betrokken Italiaans paspoort. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, werd dit document pas op 13 mei 2025 definitief als vervalst bestempeld door de Centrale Dienst voor de bestrijding van Valsheid (...).

21. Dit betekent dat er bijna twee jaar verstreken zijn tussen het moment van voorlegging van het paspoort en de formele vaststelling van valsheid.

22. Gedurende deze periode werd verzoeker administratief beschouwd als EU-onderdaan, werkte hij legaal en betaalde bijdragen en bouwde hij zijn leven op met het vertrouwen dat zijn verblijf rechtmatig was.

23. De onredelijke duur van de administratieve verificatie is in strijd met het fundamentele beginsel van “redelijke termijn” zoals erkend in artikel 41 van het EUGrondrechtenhandvest en artikel 6 EVRM (toepasbaar bij administratieve sancties met strafrechtelijk karakter).

24. Deze laattijdige vaststelling kan niet tegen verzoeker worden ingebracht zonder schending van het vertrouwensbeginsel en het recht op rechtszekerheid. De overheid heeft door haar passiviteit de indruk gewekt dat het document geldig was, en heeft nagelaten tijdig te waarschuwen of op te treden.

25. Bovendien roept de tijdsspanne tijdens dewelke het paspoort werd geaccepteerd door de Belgische instanties ernstige vragen op over de zorgvuldigheidsplicht van de overheid zelf.

26. Het inreisverbod van vier jaar, opgelegd op basis van een laattijdige erkenning van vervalsing, is in dat opzicht disproportioneel en getuigt van een gebrek aan fair balance tussen het algemeen belang en de individuele belangen van verzoeker.

27. Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 van de Vreemdelingenwet genomen.

28. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

29. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

30. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

31. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

32. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans

les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

33. *In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».*

34. *Daarnaast verklaarde verzoeker ook dat hij een broer heeft die de Belgische nationaliteit bezit. Deze elementen werden door de tegenpartij niet voldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissingen.*

35. *De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezins- en privéleven van de verzoeker.*

36. *De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker.*

37. *de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.*”

4.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker geheel nalaat om concreet uiteen te zetten hoe de rechten van de verdediging, het hoorrecht (als algemeen beginsel en zoals vervat in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en de artikelen 1, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, beperkt hij tot de zeer summiere en vage kritiek dat “de bestreden beslissingen onvoldoende gemotiveerd (zijn) wat betreft de concrete elementen”. Voor het overige geeft de verzoeker enkel aan dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen gemotiveerd moeten zijn. De verzoeker licht echter niet concreet toe waarom de zeer uitgebreide motieven, in rechte en in feite, die in de beide bestreden aktes zijn opgenomen, niet zouden volstaan ten aanzien van deze of gene concrete elementen.

Artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen moeten worden vermeld. Het betreft aldus een formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht die inhoudt dat in de akte zelf de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad kan enkel vaststellingen dat de verzoeker niet op voldoende duidelijke wijze uiteenzet in welk opzicht de motieven van de bestreden aktes niet zouden tegemoetkomen aan de in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht.

Het enig middel is bijgevolg eveneens onontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verdere beoordeling van het middel

4.2.1. De verzoeker brengt vooreerst een kritiek naar voor inzake de bepaling in artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet die voorziet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij stelt dat er pas bij een controle door de Belgische autoriteiten bleek dat hij een vervalst paspoort had en ontkenne enige weet te hebben gehad van deze vervalsing. De verzoeker geeft aan dat hij mogelijks het slachtoffer is geworden van derden. Voorts meent hij dat er geen individuele beoordeling werd doorgevoerd omtrent zijn persoonlijke situatie (werk, integratie, afwezigheid van crimineel verleden in België). De absolute toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zonder belangenafweging, is volgens de verzoeker ook in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

In de mate dat de gepleegde fraude thans wordt betwist, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere ontkenning dat hij er weet van had dat het Italiaanse paspoort vervalst was en de vage bewering dat hij mogelijks het slachtoffer is geworden van fraude door derden. Deze loutere beweringen kunnen niet worden aangenomen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoeker op zich niet betwist dat hij op 3 juli 2023 bij de gemeente Tienen een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU-onderdaan heeft ingediend (werkzoekende) waarbij hij een Italiaans paspoort voorlegde (met nummer YAxXX) waaruit zou moeten blijken dat hij de Italiaanse nationaliteit heeft. Het is op basis van dit paspoort dat hij op 13 januari 2024 in het bezit werd gesteld van een EU-verblijfskaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat dit paspoort vals is, hetgeen werd vastgesteld door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten). Uit het analyseverslag van 13 mei 2025 blijkt dat de identiteitspagina van het paspoort werd vervalst. De politie stelde de volgende onregelmatigheden vast: *“lay-out niet conform met het gebruikelijke, letter- en cijfertype niet conform met het gebruikelijke en zichtbare/leesbare elementen (veiligheids) niet conform met het gebruikelijke”*. Dat het voorgelegde paspoort vervalsingen bevat, wordt door de verzoeker op zich overigens ook niet betwist. De bewering dat de verzoeker geen weet had van deze vervalsing en dat hij mogelijks het slachtoffer is geworden van fraude door derden, kan niet worden aangenomen. Zo verklaart de verzoeker, die tot in het jaar 2023 in Ghana verbleef, niet hoe hij als Ghanees onderdaan aan de Italiaanse nationaliteit zou komen en wordt op het Italiaans paspoort een geboortedatum vermeld (1985) die hem tien (!) jaar ouder zou maken dan zijn werkelijke leeftijd (1995) die hij opgaf bij drie eerdere visumaanvragen ingediend onder zijn werkelijke, Ghaneese nationaliteit. In deze omstandigheden is het geheel uitgesloten dat de verzoeker ter goeder trouw zou zijn geweest toen hij, na drie eerdere weigeringen van een visum kort verblijf als derdelander (Ghanees), in België een verblijfsrecht trachtte te verkrijgen op grond van het kwestieuze Italiaanse paspoort. Het is overigens niet vereist dat de verzoeker de vervalsingen zelf zou hebben aangebracht. De verzoeker toont met zijn vage en niet feitelijk onderbouwde kritiek niet aan dat de gemachtigde de voorliggende feiten incorrect heeft beoordeeld waar hij vaststelt dat de verzoeker fraude heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot het verblijf.

De tweede bestreden beslissing legt de verzoeker, met toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van vier jaar op.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Voormeld artikel 74/11, §1, derde lid, 1° geeft de verweerder de bevoegdheid om een inreisverbod van maximum vijf jaar op te leggen indien de vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf. De vaststelling van fraude met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht volstaat om een inreisverbod van meer dan drie jaar, maar minder dan vijf jaar, op te leggen. Dat de verzoeker voor het overige geen crimineel verleden heeft, verhindert dus niet dat een inreisverbod van vier jaar kan worden opgelegd.

De tweede bestreden akte bevat voorts de volgende feitelijke motieven:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
(...)

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft op 03/07/2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Tienen als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaans paspoort neer te leggen (nummer YAxxx) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29/12/2023 vervangen door een EU kaart op 13/01/2024. Na controle van het voorgelegde Italiaanse paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat het paspoort een niet authentiek document is (analyseverslag van 13/05/2025 met referentie ...) en het om een vervalsing gaat. Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude.

Betrokkene zijn EU-kaart werd op 19/06/2025 ingetrokken op basis van artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd hem betekend op 19/06/2025. Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt tevens het volgende: “Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.
Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij geen partner of kinderen heeft. Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn broer

Het feit dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. De betrokkene is een volwassene persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat zijn knie pijn doet en ook last heeft van zijn maag. Hij verklaart dat hij een afspraak heeft bij de dokter voor zijn knie. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd, waarbij hij (onder meer) rekening heeft gehouden met verzoekers "netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen" en waarbij in dit opzicht werd geconcludeerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. De gemachtigde verwijst in de tweede bestreden akte tevens uitdrukkelijk naar de beslissing van 19 juni 2025, waarbij verzoekers verblijfsrecht werd ingetrokken. Ook bij het nemen van deze beëindigingsbeslissing werd verzoekers integratie en werk in rekening genomen. De beëindigingsbeslissing bevat hieromtrent, in het licht van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, de volgende motieven: "De betrokkene is in loondienst (interim) aan het werk in België. Er is niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit werd vrijgesteld van de verplichting die geldt voor derdelanders om met een werkvergunning in loondienst te werken. Met andere woorden had hij enkel vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt als een gevolg van het niet-authentieke Italiaanse paspoort. Zijn tewerkstelling kan dus geen reden zijn tot het behoud van zijn verblijfsrecht gezien ze een gevolg is van dezelfde fraude. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat eraan in de weg dat de betrokkene uit bedrog een voordeel behaalt. Dat deze beslissing een einde maakt aan zijn tewerkstelling is duidelijk maar is anderzijds volledig in proportie met de tegenover de Belgische staat gepleegde fraude.

Uit de gegevens van het rijksregister en uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene een liefdesrelatie onderhoudt in België. Hij staat op hetzelfde domicilieadres ingeschreven als de Belg A., D. en zijn gezin. Deze man heeft de betrokkene bijgestaan bij de gemeente bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger, of minstens het e-mailverkeer is van hem afkomstig. Hij had zich voorheen garant gesteld bij de drie visumaanvragen in 2022 en had opgegeven de broer te zijn van de betrokkene. De betrokkene verklaart ook dat hij bij zijn broer verblijft maar uit deze verklaringen blijkt anderzijds niet dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen beide broers die deze band beschermingswaardig maakt in de zin van art 8 EVRM. In ieder geval heeft de betrokkene door zijn tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorzien.

De betrokkene heeft verklaard dat zijn vader nog in Ghana woont. Hij maakt ook nog melding van een neef in Ghana en een neef in Italië. Er is geen indicatie dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België. Als

een gevolg schaadt deze beslissing de hogere rechten van het kind niet. Er zijn geen familiale banden in België die van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen verhinderen.

Volgens de identiteit waaronder hij de visumaanvragen indiende is hij 10 jaar jonger en dus 29 jaar oud. Hij is aanwijsbaar sedert juli 2023 in België aanwezig. Dit houdt in dat hij langer elders gewoond heeft dan hier. Hij stelt ook in Italië te zijn geweest waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Het verblijf van minder dan twee jaar houdt niet automatisch in dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst. Zijn jonge leeftijd en de relatief korte duur van zijn verblijf in het Rijk moeten hem in staat stellen om flexibel met deze beslissing te kunnen omgaan en zijn leven opnieuw in te richten.”

Overigens heeft de gemachtigde niet de langst mogelijke termijn (in geval van fraude) gehanteerd, maar heeft hij geopteerd voor een inreisverbod van vier jaar terwijl hij krachtens artikel 74/11, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet eigenlijk tot vijf jaar kon gaan.

De verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet “*op absolute wijze*” zou zijn toegepast.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad bovendien niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.2.2. De verzoeker geeft aan dat hij op 3 juli 2023, met voorlegging van een Italiaans paspoort, een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als EU-onderdaan, en dat dit document pas op 13 mei 2025 definitief als vals werd bestempeld. Daardoor zou hij gedurende bijna twee jaar zijn leven in België hebben opgebouwd met het vertrouwen dat zijn verblijf rechtmatig was. De onredelijke duur van de administratieve verificatie is volgens de verzoeker in strijd met het beginsel van de redelijke termijn en de laattijdige vaststelling van de fraude zou niet tegen hem mogen worden ingebracht zonder schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker stelt zich vragen bij het zorgvuldig handelen van het bestuur en meent dat het inreisverbod van vier jaar, dat wordt opgelegd op basis van deze laattijdige erkenning van de vervalsing, disproportioneel is en niet getuigt van een *fair balance* tussen het algemeen belang en zijn individuele belangen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (*cf.* RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De Raad wijst erop dat verzoekers verblijfsrecht, zoals in de tweede bestreden akte uitdrukkelijk wordt aangegeven, met toepassing van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet werd ingetrokken. Voormeld artikel 74/20, §2 vormt de emanatie van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

Het initieel afleveren van een E-kaart in januari 2024 en het gegeven dat pas in mei 2025 wordt vastgesteld dat dit berustte op fraude met een vervalst paspoort doet - in tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt - geen afbreuk aan de mogelijkheid van de verweerder om vast te stellen dat er sprake is van fraude met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht in België. Bovendien bevat artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet geen enkele termijn voor het intrekken van het verblijfsrecht bij vaststelling van fraude. In tegendeel stelt artikel 74/20, § 4, van de Vreemdelingenwet dat *“de minister of zijn gemachtigde (..) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*. De beëindigingsbeslissing van 19 juni 2025 is overigens definitief nu de Raad het beroep ertegen heeft verworpen (RvV 19 januari 2026, nr. 339 679).

Voor het opleggen van een inreisverbod van *in casu* vier jaar om reden dat de verzoeker fraude heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot het verblijf in België (*cf.* artikel 74/11, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet), geldt er evenmin enige termijnbepaling. Na de vaststellingen van de politie, op 13 mei 2025, dat het Italiaanse paspoort vervalst was en na de intrekking van het verblijfsrecht, heeft de gemachtigde overigens helemaal niet lang gewacht om het bestreden inreisverbod op te leggen. Het bestreden inreisverbod wordt immers opgelegd op het vroegst mogelijke moment, met name op dezelfde dag dat verzoekers verblijfsrecht werd ingetrokken.

De verzoeker kan, gelet op hetgeen werd uiteengezet in punt 4.2.1., niet ernstig voorhouden dat hij erop kon vertrouwen dat zijn verblijf in België rechtmatig was. De verzoeker kan immers op geen enkele wijze verklaren hoe hij over de Italiaanse nationaliteit zou kunnen beschikken en het paspoort - dat hij voorlegde om het verblijfsrecht te verkrijgen - bevat een geboortedatum die hem tien jaar ouder zou maken dan hij werkelijk is. De verzoeker kon in deze omstandigheden onmogelijk denken dat het een authentiek paspoort betrof; niettemin legde hij het voor teneinde de inschrijving te bekomen als werkzoekende EU-onderdaan. De beweerde passiviteit bij het verifiëren van de identiteitsdocumenten kon de verzoeker hoe dan ook niet sterken in enig rechtmatig vertrouwen dat hij een rechtmatig verblijf had als EU-onderdaan. De Raad herhaalt dat het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* eraan in de weg staat dat de verzoeker een voordeel zou kunnen halen uit zijn frauduleus handelen.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoeker uitdrukkelijk erkent dat het voorgelegde Italiaans paspoort op 13 mei 2025 definitief als vals werd bevonden door de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheid. Deze vaststellingen vinden ook steun in het administratief dossier. Het blijkt dus niet dat de verweerder niet zo zijn uitgaan van een juiste feitenvinding.

De in dit opzicht aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout is evenmin aangetoond.

4.2.3. De verzoeker beroept zich tot slot op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van deze bepalingen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt derhalve een individueel onderzoek op teneinde te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. *In casu* dient dan ook te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:

*“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.
De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”*

In de eerste bestreden akte wordt omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij geen partner of kinderen heeft. Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn broer

Het feit dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende

aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat zijn knie pijn doet en ook last heeft van zijn maag. Hij verklaart dat hij een afspraak heeft bij de dokter voor zijn knie. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot een uitgebreid rechtstheoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Met dergelijke rechtstheoretische toelichtingen toont de verzoeker niet aan dat er in zijn geval een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

De overige kritiek dat "de bestreden beslissing" (de verzoeker specificeert dus niet op welke van de twee bestreden aktes zijn kritiek betrekking heeft, doch aangezien de verzoeker in zijn betoog terzake verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en niet naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat het gaat over de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens) geen belangenafweging omvat omtrent verzoekers broer die de Belgische nationaliteit bezit, is bovendien ongegrond. De eerste bestreden akte bevat terzake wel degelijk een concrete belangenafweging, waar de verweerder het volgende stelt:

"Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn broer

Het feit dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer door middel van moderne

communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Ook bij het opleggen van het bestreden inreisverbod van vier jaar werd er rekening mee gehouden dat de verzoeker een Belgische broer heeft. De hierboven geciteerde motieven worden immers hernomen in de bijlage 13*sexies*. Verzoekers bewering dat de verweerder dit element “*in de bestreden beslissingen*” niet voldoende heeft in aanmerking genomen, wordt niet concreet toegelicht. De verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht de hierboven gemaakte beoordeling tekort zouden schieten.

De verzoeker toont, met de vage verwijzing naar zijn Belgische broer, niet aan dat er in dit opzicht geen redelijke belangenafweging werd gedaan tussen zijn belangen en de gerechtvaardigde belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde en het doen naleven van de wettelijke verblijfsregels.

De Raad wijst er daarbij op dat het EHRM reeds oordeelde dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). Dergelijke bijzonder omstandigheden worden *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoeker vermeldt immers niet welke bijzondere omstandigheden de verweerder precies veronachtzaamd zou hebben die een ander licht kunnen werpen op de gegeven motivering. Hij toont met zijn betoog en subjectieve overtuiging niet aan dat de belangenafweging die de verweerder heeft doorgevoerd blijf zou geven van onredelijkheid of onzorgvuldigheid in het licht van de door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet geboden bescherming van het gezins- en privéleven.

Het is dan ook niet concreet aangetoond dat door de bestreden beslissing(en) een onevenredige belemmering van enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven wordt veroorzaakt. Evenmin heeft de verzoeker concreet aannemelijk gemaakt dat de verweerder nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze rekening te houden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, of van artikel 22 van de Grondwet is derhalve niet aangetoond.

4.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE